

2. søndag i advent

Da skal Himmeriget ligne ti brudepiger, som tog deres lamper og gik ud for at møde brudgommen. Fem af dem var tåbelige, og fem var kloge. De tåbelige tog deres lamper med, men ikke olie. De kloge tog både deres lamper med og olie i deres kander. Da brudgommen lod vente på sig, blev de alle sammen dødsige og faldt i søvn. Men ved midnat lød råbet: Brudgommen kommer, gå ud og mød ham! Da vågnede alle pigerne og gjorde deres lamper i stand. Og de tåbelige sagde til de kloge: Giv os noget af jeres olie, for vore lamper går ud. Men de kloge svarede: Nej, der er ikke nok til både os og jer. Gå hellere hen til købmanden og køb selv. Men da de var gået hen for at købe, kom brudgommen, og de, der var rede, gik med ham ind i bryllupssalen, og døren blev lukket. Siden kom også de andre piger og sagde: Herre, herre, luk os ind! Men han svarede: Sandelig siger jeg jer, jeg kender jer ikke. Våg derfor, for I kender hverken dagen eller timen.

Matt. 25,1-13

Ventetid

MOGENS G JENSEN

Tanken

Advent betyder komme, og adventstiden knytter alt det sammen, der kan siges om Jesu Kristi komme. Advent viser os, at det er den samme Herre Jesus Kristus, der kom til verden som et hjælpeløst barn, og som kommer til os nu i sit ord, i dåben og i nadveren, og som kommer igen på den store dag og sætter alting endeligt på plads.

I tiden op til brylluppet ordnede bruden sit tøj i sine forældres hjem.

Umiddelbart før selve brylluppet blev hun salvet med parfume, og båret gennem byen i en bærestol. Som regel begyndte bryllupsceremonien om aftenen, og det var almindeligt, at brudepigerne, oftest nogle af brudens veninder og andre unge piger i landsbyen, medbragte fakler, da brudgommens ankomst kunne trække ud. Brudgommen gik så bruden i møde, når han og hans familie var blevet enige med brudens familie om en brudepris. Selve vielsen foregik i brudgommens forældres hjem under en baldakin, som skulle symbolisere brudeparrets nye hjem.

Troen

Bibelen sammenligner nogle gange de kristne med Jesu brud. Denne lignelse er anderledes. Her er det brudepiger, menigheden sammenlignes med. Som kristen menighed befinder vi os altid i en venteposition. I den forstand må en kristen altid holde advent. For adventstid er altid ventetid. Ligesom barnet venter utålmodigt på juleaften og næsten ikke kan vente, sådan venter en kristen på, at Jesus skal komme igen. Komme igen ja, ikke som første gang han kom, men som han skal komme igen anden gang. Vi tror jo, at Jesus er kommet som Messias, i modsætning til jøderne, der endnu venter på deres Messias.

Alle ti brudepiger havde olie på deres lamper. Alle ti brudepiger er gået ud for at møde brudgommen. Alligevel var det kun de fem af dem, der havde olie nok til at vente, indtil dørene blev slået op til festen. Der er en skræmmende lighed mellem de fem kloge og de fem tåbelige brudepiger. De sidder måske begge på kirkebænken om søndagen. De ser begge sig selv som inviterede til festen. De har alle sammen olie på deres lamper. Dvs. de har begge tro i deres hjerter. De er alle ti gået ud for at møde brudgommen. Og de vågner alle ti, da de endelig ser brudgommen komme gående. Skræmmende, virkelig skræmmende. Men da brudgommen så endelig kommer, viser den lille, men afgørende forskel sig: De fem tåbelige har ikke taget nok olie med til deres lamper. Deri består deres fejltagelse. Deri består deres ulykke. De holder ikke ud i længden. De giver op, og deres tro bliver som en osende væge, og til sidst slukkes lyset helt.

Hvem er de, som det går sådan for? Det giver apostlen Peter i sit andet brev til menighederne i Lilleasien et eksempel på. Her skriver han om de sidste tider, og om dem, der hånligt og spottende siger: 'Hvad bliver der af løftet om hans komme? Siden vore fædre døde, er alting blevet ved med at være, som det har været fra skabelsens begyndelse.' (2. Pet. 3,4) De orker ikke længere at vente, og giver så op. De sidder måske stadig på deres plads om søndagen i kirken. De melder sig ikke ud af folkekirken, og i det ydre beholder de deres ulastelige livsstil. Jo, i det ydre hører de stadig med til den levende menighed, men i deres indre har de for længst sluppet taget om den frelse, vi er blevet lovet. I det ydre lykkes det dem at bevare indtrykket af, at de er seriøse kristne. De begår naturligvis synd i tanke ord og handling. Og de indrømmer gerne, at de er store syndere. Det hører jo ligesom med til det at være kristen. Men de indrømmer sjældent, at de er små løgnere, mordere og ægteskabsbrydere. De kender kun Guds kærlighed og tilgivelse som en teori og ikke som erfaring, og deres forventning til andre kristne vil ikke være præget af kærlig overbærenhed, men af et krav om et uangribeligt forhold til Gud.

Advent er tiden, hvor vi venter, venter på Jesu andet komme. Ligesom de, der levede på Jesu tid, ventede på Jesu første komme, venter vi, der lever nu på hans andet komme. Ventetiden kan være svær, især for os utålmodige nutidsmennesker. Vi vil helst have vore behov og ønsker opfyldt her og nu. Vi er en generation af utålmodige mennesker. Lad os se til, at vi ikke bliver til spottere, der hånlige tænker: 'Ja, det er nok bare en indbildning, det her med at Jesus kommer igen. Vi må derfor ikke opgive håbet om, at Gud vil holde fest, bryllupsfest i sit rige engang. 'Våg derfor, for I kender hverken dagen eller timen.' Lignelsen advarer imod at forestille sig, at en god begyndelse under alle omstændigheder fører til en god afslutning.

Udfordringen

Er der noget i dit liv, der viser, at du er begyndt ikke at vente mere?